

ραις Διδασκαλείου, ἐκδηλώσας δὲ ἰδιάζουσιν πρὸς τὴν ἰατρικὴν κλίσειν καὶ δεξιότητα ἀπεστάλη εἰς Ἑλβετίαν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ εἰρημένου Διδασκαλείου κ. Δημ. Μαρούλη τὸ καλὸν τοῦτο τῆς Μακεδονίας τέκνον καὶ ἐνταῦθα ὄν καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβον ἀσίποτε διεκρίθη ἐπὶ ἀκραιφνεῖ πρὸς τὴν ἡμετ. πατρίδα φίλτρῳ. "Ἦδη δὲ καλεῖ καὶ ἀναμένει τὸν κ. Οἰκονομίδην οὐχὶ τοσοῦτον ἢ Θεσσαλονίκη, ἀλλὰ μᾶλλον ἢ τῶν Σερρῶν πόλις καὶ ἡ γλυκυτάτῃ περιχώρῳ αὐτῆς, ἔχουσα σήμερον εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε, ἀνάγκην **πολλῶν καὶ πολυειδῶν** βραχιόνων. **ἐκεῖ** λοιπὸν ἄπελθε, φίλτατε Οἰκονομίδη, **ἐκεῖ** περιποιήθητι ὅση σοὶ δύναμις, τὸ τὴν πρώτην μόρφωσιν παρασχόν σοι πολὺτλημον Διδασκαλείον, τὸ τοσοῦτον ἀνάνδρως καὶ ἀδίκως καταπολεμούμενον, ἐξάσκησον **ἐκεῖ** τὸ φιλόνηρόν σου ἐπάγγελμα, τὸ ὅποιον, ὡς μαρτυροῦσι τὰ διπλώματά σου, τοσοῦτον καλῶς ἐξέμαθες. Καὶ θά σε ἀνταμείψῃ ἡ μοῖρα ἐκείνη ὑπὲρ τὰς προσδοκίας σου. Ἡ πατρίς ἡμῶν δὲν εἶνε ἀδικος, εἶνε γενναία, καλῶς ἱκανοποιούσα τοὺς καλοὺς ἐργάτας.

Ἰχνεύμων

ΛΡΕΟΠΩΛΕΙΑ ΤΡΙΓΓΕΤΑ

Ὁ κ. διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας θορυβᾷ καὶ χαλᾷ τὸν κόσμον, διὰ τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως πρὸς ἀποσοβῆσιν τοῦ ἐπαπειλοῦντος ἡμᾶς κινδύνου τῆς εἰσβολῆς τῆς χολέρας, ἵνα ἂν τυχὸν μᾶς ἐπισκεφθῇ μὴ εὖρη τὴν ἀπαιτουμένην περιποίησιν καὶ ἀναχωρήσῃ πάλιν ὅθεν ἦλθεν. Ἐπάνω ὅμως εἰς τὰς φροντίδας ταύτας καὶ εἰς τὰ αὐστηρὰ προφυλακτικὰ μέτρα, ἅτινα λαμβάνει, παραβλέπει πράγματα, ἅτινα, καὶ τυφλὸς ἤθελε παρατηρήσει. Καὶ ταῦτα εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἐμπροσθεν τῶν κρεοπωλείων Τριγγέτα τῆς Νεαπόλεως οἱ ἐπιτετραμμένοι διὰ τὸ κατὰ βρεγμα τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως

ἔχουσι σχηματίζει ὡς οἱ καλλίτεροι μηχανικοὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως πάντων τῶν οἰκούντων λίμνην ὁμοίαν τῆς Κοπαίδος ἐμποδίζοντες τὴν ροὴν τῶν ὑδάτων (ἐπειδὴ δυστυχῶς ἡ ὁδὸς αὕτη στερεῖται ὑπονόμου) δι' ἄρκετὰ ὑψηλοῦ φραγμοῦ ὅπως πληρώσωσι τὰ ἀενάως ἐρχόμενα βαρέλια ἐν τοῖς κάρροις, καὶ καταβρέξωσι τὰς ὁδοὺς. Οἱ καλοὶ λοιπὸν οὔτοι κἀγαθοὶ ἐργάται ἀρχονται τῆς ἐργασίας των ἀπὸ τῆς τρίτης πρωῒνης ὥρας, καὶ παύονται τὴν ὀγδόην ἑσπερινήν, ἔστιν ὅτε δὲ ἀκούονται οἱ τενεκέδες τοῦ πετρελαίου των, δι' ὧν πληροῦσι τὰ βαρέλια καὶ περὶ τὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καταδικάζοντες οὕτω τὴν συνοικίαν ὀλόκληρον εἰς ἀένναον ἀνησυχίαν θρασεῖς καὶ θορυβώδεις εἰς πᾶσαν τυχὸν γινομένην αὐτοῖς παρατήρησιν.

Ἄλλὰ τὸ σπουδαιότερον πάντων, ὅπως προζίπομεν εἶναι οὐχὶ ἡ ἀνησυχία, ἀλλ' ἡ βρώμα καὶ ἡ δυσωδία, ἅτινα ἀναπέμπει ὁ σχηματισθεὶς ἐκεῖ βόρβορος, ὅθεν δὲν δύναται τις νὰ διέλθῃ ἂν δὲν φράξῃ τὴν ρινὰ του, ἀπειλοῦντα συγχρόνως καὶ τὴν ὑγίαν τῆς συνοικίας, ἂν οὐχὶ διὰ τῆς ἀσιατικῆς χολέρας, δι' ἄλλης ὁμοίας φύσεως μiasματικῆς νόσου. Λάβε λοιπὸν τὴν καλωσύνην κύριε διευθυντά, καὶ ἀπάλλαξον τὴν συνοικίαν ἐκ τοῦ μαρτυρίου τούτου, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι οἱ ἄνθρωποι θέλουσι σοῦ στήσει ἀνδριάντα, διότι εἶναι καταγανακτησμένοι οἱ πάντες, ὡς καταστάνας τοῦ κακοῦ ἀνυποπόρου πλέον.

Οἱ περίοικοι.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΘΕΙΣΘΑΤΑΣ ΤΗΣ ΓΟΥΡΥΝΙΑΣ

I

Ἄνεμενον νὰ παρέλθῃ ἐντελῶς ὁ σάλος τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, ὅπως μὴ παρεξηγηθῶ καὶ κατὰ διάνοιαν ἔστω, ὅτι τὸ κάμνω πρὸς ἐπηρεασμὸν καὶ κατόπιν— ὅπερ πράττω

νης Σαμαράνδ ἔχων τὸ μέλλον πρὸ αὐτοῦ ἐλευθέρων δὲν θὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ παρελθόντος. Οὐδὲν πρέπει νὰ μάθῃ καὶ δὲν θὰ μάθῃ. Ἀφῶμεν τὸ αἶσχος ἐκεῖ ὅπου σήπεται καὶ ἄς προφυλάττωμεν ἀγρύπνως ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ἀθῶους!

Δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Λυκογιάννης θὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του, τότε δὲ, κυρία βαρόνη, θὰ ζητήσω ἀπὸ σᾶς ἐπισήμως διὰ τὸν Ἰωάννην Σαμαράνδ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Δεσιμαίζ.

Θέλετε ἐπιμόνος τὸ συνοικέσιον τοῦτο, κύριε;

— "ὦ! ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε ἢ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, τῶν ὁποίων εἶμι προστάτης. Ἐὰν ὁ Ἰωάννης Σαμαράνδ καὶ ἡ θυγάτηρ σας δὲν ἡγαπῶντο, δὲν θὰ ὠμίλουσιν εἰς ὑμᾶς τοιοῦτοτρόπως.

— Ὡς πάντοτε, κύριε, ὑποκλίνομαι μετὰ σεβασμοῦ πρὸ τῆς θελήσεώς σας.

— Διότι εἴσθε μήτηρ καὶ συναισθάνεσθε ὅτι ἐκεῖ ἔχκεται ἡ εὐτυχία τῆς θυγατρὸς σας.

Ἡ βαρόνη ἀνεστέναξεν. Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐξακολούθησε.

— Μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Λυκογιάννης, ἀφοῦ καταδείξῃ τὰ δικαιώματά του, θ' ἀναγνωρισθῇ ὅτι εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ μακαρίτου μαρκησίου Σαμαράνδ, ἀφῶμεν αὐτὸν νὰ διατελῇ εἰς ἀγνοίαν τρηῆσατε, κυρία, τὸ μυστικόν, ὅπερ σᾶς ἐνεπιστεῦθην ἢ δεσποινὶς Δεσιμαίζ δὲν πρέπει νὰ ἡξείρῃ ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει συγγενικὸς δεσμὸς μετὰξὺ αὐτῆς καὶ ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ.

— Ὡθ συμμορφωθῶ πρὸς τὰς ὁδηγίας σας. Λοιπὸν κύριε, δυνάμεθα ἐγὼ καὶ ἡ θυγάτηρ μου ν' ἀναχωρήσωμεν αὐριο;

— Σᾶς ἀφίνω ἐλευθέρους.

— Μοὶ προσετέγκατε προστασίαν τινα, τὴν ὁποίαν ἀποδέχομαι· ἐὰν ἐλάμβανον τὴν ἀνάγκην σας, ποῦ πρέπει νὰ σᾶς γράψω.

— Εἰς Παρισίους, διότι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Ἰωάννης καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἴμεθα πλέον εἰς Ἐπινάλ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν σύζυγόν σας, ὅστις ἀφίκετο εἰς Βωκοῦρ, σᾶς λέγω ὅτι συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου του, ὅστις καλεῖται Φρειδερίκος. Μὴ δυσπιστήτε πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον καὶ θεωρήτέ τον φίλον. Ὁ Φρειδερίκος εἶναι ἄνθρωπός μου πρὸς τὸν ὅποιον ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην καὶ τὸν ὅποιον ἔτοποθέτησα πλησίον τοῦ βαρόνου Δεσιμαίζ δι' ὃν λόγον μαντεύετε.

— Ἐφωτίσθην, ἀπήντησε μειδιῶσα Ὀλιβερῶς. Ἄλλὰ δὲν μοὶ ὠμίλησατε περὶ τῶν τελευταίων ἐρευνῶν σας περὶ τῆς ἀτυχῆς Λουκίας· μαντεύω τὸ αἴτιον τῆς σιωπῆς σας πάντοτε τίποτε;

Τὸ μέτωπον τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐπεσκιάσθη, ἢ δὲ φυσιογνωμία του ἠλλάξεν ἐκθρασιν.

— Πάντοτε τίποτε! ἀπήντησε Ὀλιβερῶς.

— Φεῦ! ἀνεστέναξεν ἡ βαρόνη.

— Καὶ ἐν τούτοις ἐλπίζω πάντοτε!

— Μάλιστα! μάλιστα, κύριε, ἐλπίζωμεν!

σήμερον—νά ἐκφράσω τὴν ἀπορίαν μου, διὰ τὴν τελευταίαν περίεργον ἀπόφασιν τοῦ τέως δημοτικοῦ συμβουλίου Θεισσᾶς, ὅπως ἀναρτηθῶσι, λόγῳ τῆς συστάσεως γυμνασίου ἐν Δημητσάνῃ, ἐντὸς τῆς αἰθούσης αὐτοῦ, καὶ παραταῖς τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Βου καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Παλκιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, αἱ εἰκόνες τῶν δύο ἀρμοδίων ὑπουργῶν, τῶν προκαλεσάντων τὸ διάταγμα τῆς συστάσεως τοῦ σχολείου.

Ἐάν τοιοῦτόν τι ἀλλόκοτον ἐγένετο ἐν Ἀθήναις, ἐν αἷς τὸ πᾶν ἐγγελωτοποιήθη σήμερον καὶ στέφανοι καὶ κηδεῖαι καὶ ἐπιτάφιοι καὶ βραβεῖα καὶ μεγαλόσταυροι καὶ ἀναρτήσεις εἰκόνων καὶ ἀνδριάντες—ἐν αἷς καὶ ὁ Μπουρδούσης εἰκονογραφεῖται, στεφανοῦται, καλεῖται νέος Διογένης καὶ ἀπαθανατίζεται—ἐν αἷς ἐξέλιπεν ὁ ὕγιης νοῦς καὶ ἀβδηρικαὶ αἰφνης πράξεις χαρακτηρίζονται ὡς ἀπόρροια μεγαλοφυΐας, τὸ τοιοῦτον ἀλλόκοτον δὲν ἤθελεν ἴσως κάμη ἐντύπωσιν, ἢ ἤθελε παραδοθῆ εἰς τὴν ἀδιαφορίαν· ἀλλ' αὐτόσε; ἀλλ' εἰς σᾶς τοὺς ἐξύπνουσ ἀνά περνοῦν ἢ κωλοσφωτιαῖς γὰρ φανάρια ;»

II

Πῶς ἀπεπλανήθητε εἰς τοιοῦτον βαθμόν! Πῶς ἐπράξατε τηλικαύτην ἀνοησίαν!

Δὲν δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ἕτερον, εἰμὴ ὅτι, φαίνεται, οἱ ἀζήτιμοι οὗτοι κκ. δημοτικοὶ σύμβουλοι ἐλησμόνησαν, ὅτι ἡ Δημητσάνα—εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ ὁ Ἰμβραϊμῆς, φοβηθεὶς ὁμοίαν τύχην τοῦ Δράμαλης—ἐκτὸς ὅτι χαίρει πλεῖστα ὅσα δικαιώματα ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι διὰ τῶν πυριτουργείων τῆς συνετήρησε κυρίως τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ἢ ἡρωϊκῆ, λέγω, Δημητσάνα εἶχε ἀνώτερον σχολεῖον καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἀκόμη, ἔτι δὲ σπανίαν βιβλιοθήκην, χρησιμεύσασαν εἰς κατασκευὴν φυσεκίων κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἐπανάστασιν.

Ἐλησμόνησαν, ἐπαναλαμβάνω, οἱ κκ. δημοτικοὶ σύμβου-

—Ὁ Θεὸς μοι ἐβοήθησε ν' ἀνεύρω τὸ τέκνον, θὰ μοι βοηθήσῃ ν' ἀνεύρω καὶ τὴν μητέρα.

—Ἡ δὲ θυγάτηρ τῶν δύο ἄλλων θυμάτων, ἡ δυστυχὴς Ἰωάννα ;

—Ὅσον ἀφορᾷ ταύτην ὑπάρχει λάμψις τις ἐλπίδος. Ἄλλ' οὐδὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἀκόμη. Προσεχώσ θὰ λάβῃ χώραν ἐν Μαρεῖλ γεγονός τι περὶ οὗ θ' ἀκούσῃτε νὰ γίνῃται λόγος· τότε θὰ πληροφορηθῆτε, τότε θὰ μάθητε ἐάν ἡ θυγάτηρ τοῦ Καρόλου Σεβρὺ καὶ τῆς Ζελιμάς ἀπεδόθη εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἠγάπων αὐτὴν ἢ ἐάν ὀριστικῶς κατεδικάσθη.

Ἡ κυρία βαρόνη ἔχει τι νὰ μοι εἴπῃ ;

— Δὲν βλέπω. . .

— Κὰ ζήτησῃ ἀπ' ἐμοῦ ;

— Οὐχὶ κύριε.

— Τότε, κυρία, μοι ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω ;

— Δὲν θὰ σᾶς ἐπανιδῶ τὴν ἐσπέραν ;

— Ἀγνοῶ· μέλλετε νὰ ἐπασχοληθῆτε εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῶν κιβωτίων. . . Ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ σᾶς ἐπανιδῶ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρα τῆς βαρόνης καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

Ἡ κυρία Δεσιμαίζ ἀνοίξασα θύραν τινα προσεκάλεσε τὴν θυγατέρα τῆς.

Ἡ Ἐρριέττη ἐνεφανίσθη ἀκτινοβολοῦσα ἐξ ὠραϊότητος,

λοι τὴν πρόσφατον ἱστορίαν τῆς λεοντοκαρδίου πόλεως καὶ ἐν τῇ ἀσυγχωρήτῳ λήθῃ τῶν ἐπίστευσαν ἑκτακτόν τι τὴν παρά τῆς Κυβερνήσεως σύστασιν καὶ ἐκεῖ ἐνὸς γυμνασίου, — σύστασιν, ὀφειλομένην μᾶλλον εἰς τὰς δραστηρίους ἐνεργείας βουλευτοῦ τινος τῆς ἐπαρχίας—καὶ προέβησαν εἰς ἐνεργεῖαν τοσοῦτω τερατοτόκον, ὅσω καὶ ἀναξίαν αὐτῶν, ἐνῶ τὸ πολὺ πολὺ, ὑπερ ἔπρεπε νὰ γείνη, ἦτο ν' ἀποστείλῃ ὁ αὐτόσε δῆμαρχος συγχαρητήριον πρὸς τοὺς δύο ὑπουργοὺς, πρᾶξαντας ἐν καθήκον, ἢ ἔστω καὶ εὐχαριστήριον—ὅπως καλῶς ἐπράξαν διὰ τὸν ἐνεργήσαντα βουλευτὴν—διότι τέλος πάντων εὐρέθησαν ἄνθρωποι, οἵτινες ἤρχισαν νὰ ἀναγνωρίζουν τὰς θυσίας τῆς Γορτυνίας, ὅπερ ἠμέλησαν συνεπαρχιωταί, ἐλθόντες, πολλάκις ὑπουργοί· οὐδέποτε ὅμως νὰ προβῶσιν οἱ δημοτικοὶ ἄρχοντες Θεισσᾶς εἰς πράξιν, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες, μὴ ἐξηγούμεναι ὡς δεῖ, δύνανται καὶ νὰ παρεξηγηθῶσι.

III

Καὶ ἀληθῶς ἐάν ἡ τοιαύτη ἐκδηλωτικὴ πράξις ἐγένετο τοῦλάχιστον μετὰ τὴν ἐντὸς ὀλίγου πτώσιν τοῦ σημερινοῦ ὑπουργείου—ὅτε τὰ μέλη του κατὰ τὸ ἔθιμον θὰ θρηνῶσι διὰ τὴν κατάστασιν τῆς πατρίδος, ὅπως θρηνοῦσιν οἱ καραδοκούντες σήμερον τὴν ἐξουσίαν ἀντιθετοῖ τῶν ὑπουργοῦ θῆραι—θὰ ἠδύνατό τις νὰ σκεφθῇ, ὅτι τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Θεισσᾶς, μὴ ἰδόν ποτε γενικόν τι καλὸν εἰς τὴν Γορτυνίαν, ἀν καὶ ἦλθον πολλάκις συνεπαρχιωταί ὡς ὑπουργοί, ἐνῶ ἡ Κυπαρισσία, τὸ Μεσολόγγιον καὶ ὅσαι ἄλλαι ἐπαρχαί κτύπησαν ν' ἀποκτήσωσι τέκνα τῶν ὑπουργῶν ἀνοητοῦσι—τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, λέγω, ἠθέλησεν, ἐν τῇ ὑπερηφάνειά του, ἐν τῇ ὑψίστῃ εὐγενείᾳ του καὶ ὅπως διδάξῃ τοὺς ἀμελεῖς, νὰ ἀνταποδώσῃ μὴδὲ μὴδὲ τὴν χάριν καὶ νὰ δεῖξῃ, ὅτι δὲν λητμονεῖ τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς προθύμους ὑπουργοὺς καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τῶν ἀκόμη.

Ἄλλ' ἤδη εἶμαι βέβαιος, ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι κρεμασθέντες

ὀλίγον ὠχρὰ ἐν τούτοις καὶ ἔχουσα τὴν αὐτὴν τῆς θλίψεως ἀπόχρωσιν ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς.

— Τέκνον μου, εἶπεν ἡ μήτηρ, πρὸ ὀλίγου συνδιελέχθην μετὰ τοῦ κ. Λαγγάρδ· ἔκρινε τέλος ὅτι ἡ παρουσία μας ἐν ταῦθα δὲν εἶναι πλέον ἀναγκαία· ἡ ἐλευθερία μᾶς ἀποδίδεται θ' ἀναχωρήσωμεν ἐκ τοῦ Ἐπινάλ αὐριοῦ ἵνα ἐπιστρέψωμεν εἰς Βωκοῦρ.

Ἡ νεάνις ἐφρικίασεν, ἡ ὠχρότης αὐτῆς κύζηθη, τὸ στήθος τῆς ἐξωγκώθη, ὥσει ἐμελλε νὰ ἐκβάλῃ λυγμούς καὶ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν, ἵνα μὴ ἀφήσῃ νὰ φανῶσι τὰ ἐκ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ρέοντα δάκρυα.

— Πόσον τὸν ἀγαπᾷ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ βαρόνη.

Καὶ ἐξακολούθησασα μεγαλοφώνως.

— Ὡς σοὶ προείπον, εἶπεν, Ἐρριέττη, ὁ κ. Δεσιμαίζ εἶναι ἐν Βωκοῦρ, ὅπου μᾶς ἀναμένει. Μέλλεις νὰ ἐπανιδῆς τὸν πατέρα σου. Ἐπανερχόμενος πρὸς ἡμᾶς πράττει τοῦτο ἐπειδὴ αἰσθάνεται τὴν λύπην ὅτι ἐπὶ μακρὸν ἐλησμόνησε τὴν θυγατέρα του. Θὰ τῷ ἐπιδείξῃς τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν θυγάτηρ τρυφερὰ ὀφείλει εἰς τὸν πατέρα τῆς. Οἶαδήποτε καὶ ἂν ὑπῆρξαν τὰ πρὸς ἐμὲ ἀδικήματά του, δὲν ὀφείλεις σὺ ν' ἀναλάβῃς νὰ ὑπερασπίσῃς τὴν μητέρα σου. Γνωρίζεις ὅτι πολὺ ὑπέφερα καὶ πολὺ ἐκλαυσα, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Μὴ γνωρίζουσα τὸν αἴτιον, τὸ ὁποῖον μὲ ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοῦ κ. Δεσιμαίζ, δὲν δικαιούσαι νὰ κρίνῃς τὰς πράξεις του. Λοιπὸν, τέκνον μου, πρέπει νὰ θεωρῆς αὐτὸν ὡς ἔ-

εικονικῶς ὑπουργοὶ συνομολογοῦν, διότι τοὺς πιστεύω μὲ νούν, ὅτι μετὰ τὴν πτώσιν των δὲν θὰ τοὺς ἐνθυμῆται ἐν Γορτυνία καὶ παντοῦ, ἐκτός των μελλόντων νὰ παυθῶσι τότε ὑπαλλήλων, τῶν συγγενῶν καὶ ὀλίγων ἀτομικῶν φίλων των οὐδεὶς ἄλλος καὶ ἐννοοῦν συγχρόνως, διότι δὲν ἀπαιτεῖται πολὺ πνεῦμα, ὅτι διὰ τῆς ἀναρτήσεως τῶν εἰκόνων των,—ὡς πράττουν εἰς διαπρέψαντας ἄνδρας,—καὶ μάλιστα παραπλεύρως τοῦ Γρηγορίου Εὐου καὶ τοῦ Γερμανοῦ, μᾶλλον ἐνεπαίχθησαν, ἂν καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιόν σας τὸ ἔκαμε καλῆ τῆ πίστει, διότι ἐκινήθη τὸ μειδιάμα, ὅπως δι' ὅλα τὰ ὑπερβολικά.

Καὶ ἐν τῇ ὀρθῇ ταύτῃ σκέψει των βεβαίως θὰ ἐστενωχωρήθησαν διὰ τὴν ταπεινὴν ταύτην ἐνέργειαν τοῦ δημοτικῶν συμβουλίου, ἥτις ὡς ὑπερβολικὴ ἔπεσεν εἰς τὴν γενικὴν χλεύην καὶ ἐπεβάρυνεν, οὐχὶ τοὺς δύο ὑπουργοὺς, οἵτινες ὅπως δὴ ποτε, ἀφοῦ ἠμέλησαν τὴν Γορτυνίαν πάντες οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι, ἔδειξαν μίαν καλὴν διάθεσιν, ἀλλὰ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Θεισός, ὅπερ ἐκ μὴ ἐμβριθοῦς σκέψεως, ἐψήφισε μίαν χονδρὴν ἀκρισίαν, ἀποπλανηθὲν, ὅτι πράττει μεγαλοφυῶν, καὶ ἐδυσφήμησε καὶ ἑαυτὸ καὶ τοὺς συνδημότης του.

IV

Διὰ τοῦτο ἀποτείνομεν ὑμῖν καὶ δι' ὑμῶν εἰς ὅλους γενικῶς τοὺς πολίτας τῆς πατρίδος μας, μὴ καὶ συμβῆ τοῦ λοιποῦ ὁμοειδὲς ἢ παραπλήσιον ἄστοπον—καθ' ὅσον εἰσῆχθη τελευταῖον εἰς τὸν τόπον ἢ ψώρα τῶν τερατουργημάτων—τὴν ἀκόλιυθον περιεκτικωτάτην συμβουλήν :

Ἄμα δημοτικὸν ἢ ἐπαρχικὸν συμβούλιον ἢ καὶ Βουλὴ ψηφίστη ἀπόφασιν ὁμολογουμένως ἀκαταλόγιστον, ὃ λαὸς τοῦ δήμου, τῆς ἐπαρχίας ἢ τοῦ κράτους, ἐν τῇ συναισθήσει τῆς ἀξιοπροσπείας του, ὀφείλει ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ νὰ ἐκφρασθῆ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ κατὰ τῆς πράξεως,—ὡς ἔπραξαν οἱ Γάλλοι κρημνίσαντες κατὰ τὸ 1871 τὸν ἀνδριάντα

Ναπολέοντος Γ' ὃν εἶχε στήσει ἐν τῇ τῶν Παρισίων πλατεῖα «Ἠλύσια πεδία» ἢ κολακεία τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων—τὸ δὲ διάδοχον συμβούλιον δήμου ἢ ἐπαρχίας ἢ καὶ βουλὴ νὰ στιγματίζῃ τὴν πράξιν πρὸς παραδειγματισμὸν—ὡς ἔπραξεν ἢ βουλὴ τοῦ 1875 κατὰ τῶν στηλιτικῶν πράξεων τῆς προκατόχου τῆς—ἵνα διὰ τῆς ἀποκρούσεως ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἀνέχεται ἐξευτελισμοὺς ἢ κουταμάρας καὶ διδάξῃ συγχρόνως ἐκείνους, οἵτινες διὰ τῆς ψήφου τοῦ λαοῦ λαμβάνουσιν ἐντολὴν τινα αὐτοῦ, ὅταν δὲν ἐννοοῦν τί ἐστὶ σεβασμὸς πρὸς ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἐντολοδότας των καὶ κάμνουν εἰδωλολατρεῖς, ὅτι δὲν εἶνε αἱ τυπικαὶ πράξεις αἵτινες στερεοποιοῦν τὰς ἰδέας καὶ τὰς πολιτικὰς φράσεις, ἀλλ' ἢ κοινὴ ἐπιδοκιμασία.

Χαίρετε.

Φαλέξ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Αἱ ἀκρίδες ἔς τὴν Ρωσσίαν. Πῶς πέφτουν—τί εἶνε—καὶ τί κακὸν κάνουν. Παρατηρεῖς κατ' ἀρχὰς πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεσημβρινοῦ ὀρίζοντος μαῦρο σύννεφο, μακρὸν, πλατὺ, τὸ ὁποῖον φαίνεται φερόμενον ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐσωτερικὴν κίνησιν· τὸ σύννεφο μεγαλώνει, μεγαλώνει, χονδραίνει, καὶ ἐπὶ τέλους σκεπάζει τὸν μισὸν οὐρανόν· τὸ βλέπεις ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου· ἔπειτα, ὅταν πέφτῃ, ἀκούεις σὰν ἓνα θόρυβον ὀρμητικῆς καταγιγίδος, ἔπειτα αἰσθάνεσαι νὰ σὲ κτυποῦν δεξιὰ, ἀριστερά, ἐμπρὸς, ὀπίσω, πλῆθος ἀτελειώτων ἀπὸ σώματα μελανὰ τοῦ προξενῶν ἀνατριχίλαν, ξεκουφαίνεσαι, στραβώνεσαι. Ἡ βροχὴ τῶν χονδρῶν καὶ δυσκινήτων αὐτῶν ἀτόμων εἶνε τόσο σφοδρὴ, ὥστε ἂν δὲν εὕρῃ κανὲν δένδρον ἢ ἄλλα θάμνα διὰ νὰ καταφύγῃς, δὲν ἔχεις ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κούψῃς ἓνα κλαδί καὶ νὰ τὸ χτυπᾷς με ὀρμὴ ἔς τὸν ἀέρα

χοντα δικαίωμα ἐπὶ τῆς τρυφερότητός σου, τῆς εὐπειθείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ σου.

— Ἄν καὶ ἔμεινε διαρκῶς μακρὰν ἡμῶν, ἀπάντησεν ἢ Ἐρριέττη, ἐγὼ ὅμως πάντοτε ἠγάπησα τὸν πατέρα μου.

Καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ συγκαταστή τὰ δάκρυα ἔρριφθη τεταραγμένη εἰς τὸν λαϊμὸν τῆς μητρὸς αὐτῆς.

H'.

ANAMNΗΣΕΙΣ

Ἄν Λυκογιάννης ἦτο ἀκόμη μετὰ τοῦ διδασκάλου τῆς ὀπλαστικής, ὅτε ὁ καθηγητῆς αὐτοῦ ἐλθὼν τῷ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ εὐεργέτου του.

Ἄμέσως ρίψας τὴν σπάθην του καὶ με ἀκτινοβολοῦντας ἐκ χαρᾶς ὀφθαλμοὺς ἀνέκραξε :

— Ποῦ εἶναι;

— Συνομιλεῖ τὴν στιγμὴν ταύτην μετὰ τῆς κυρίας Σανδράς· ἔχετε λοιπὸν τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν, ἵνα παρασκευασθῆτε διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε.

Ἄν Λυκογιάννης ἐξελθὼν τῆς αἰθούσης τῆς ξιφασκίας καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐνεδύθη μέλαιναν ἐνδυμασίαν, ἀφοῦ ἐπιμελῶς ἐκτένισε τὸν βραχῦν, βοστρυχώδη πύργονά του καὶ τὴν κόμην του, χωριζομένην διὰ χωρίστρας εὐθείας πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς κεφαλῆς.

Βεβαίως ὁ σημερινὸς Λυκογιάννης κομψός, διακεκριμένος,

ἐνδυδύμενος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν, ἔχων ἤδη τοὺς τρόπους τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, οὐδόλως ὁμοιάζε πρὸς τὸν ἄλλοτε Λυκογιάννην, τὸν δυστυχεῖ ἐκεῖνον, γυμνὸν τὰς κνήμας καὶ τοὺς πόδας, ἀπεριποίητον ἔχοντα τὸν πύργονα καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς κινουμένας ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὡς τις χαιτὴ λέοντος.

Ἡ μεταμόρφωσις ἦν πλήρης, ἀληθής.

Τὸ ἀνάστημά του εἶχε λεπτυνοθῆ βαθμηδὸν ὑπὸ τὸ ἐνδυμα καὶ ἔλαβε κομψότητος διαστάσεις· ἐφόρει νῦν τὸν ἱματισμὸν ἀνευ στενωχωρίας, ἢ τραχεῖα φωνὴ του ἐμαλακύνθη, οὐδὲν πλέον ὑπῆρχεν ἀπότομον ἐν ταῖς κινήσεσιν αὐτοῦ, οὐδὲν ἄγριον ἐν τῷ βλέμματι, ἀλλὰ γλυκύτης καὶ ἀγαθότης. Ὅτι εἶχε μείνει εἰς αὐτὸν ἐπὶ τινα χρόνον ἐκ τοῦ ἀγρίου περικαλύμματος αὐτοῦ ἐξηφανίσθη τελευταῖον. Τὸ δερμα τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν αὐτοῦ ἦν ἀκόμη τραχὺ, ἀλλὰ δὲν εἶχε πλέον τυλώματα. Αἱ χεῖρες αὐτοῦ, τὰς ὁποίας πολὺ περιποιεῖτο, ἐνῶ ἦσαν μελάγχρωες, ἐλευκαίνοντο διὰ τῆς χρήσεως τοῦ σάπυρος καὶ τῆς κισσήρεως· τὸ πρόσωπόν του ἦν ἀκόμη ὀλίγον χαλκόχρουν, ἀλλὰ δὲν εἶχε πλέον τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλοτε. Ἡ ἰσχύς, ἢ ἐλαφρότης καὶ ἡ εὐκινήσια, τὰς ὁποίας δὲν ἀπώλεσεν ἐνεδεικνύοντο διὰ τῆς εὐκαμψίας, τῆς κομψότητος καὶ τῆς χάριτος τῶν κινήσεών του.

(ἀκολουθεῖ)